

DRAMSKO BESEDILO

Barbara Zemljič

OLJE ČRNE KUMINE

2021

Igra se dogaja v treh delih v obdobju dvajsetih let, med dogajanjem v prvem in drugem ter drugem in tretjem delu mine po 10 let.

Lokacije: kopalnica, kuhinja/dnevna soba, pod loputo

(Kolikor sledimo nagonским instinktom, je razvidno iz dogajanja pod loputo.)

MONIKA (39/49/59): predstavnica generacije boomerjev; iznajdljiva, oportunistična, bila trgovka, lastnica picerije, kozmetičnega salona, rada potuje, pomemben ji je videz, je brez okusa, imela težko otroštvo, avtoritarno vzgajala sina Boruta, promiskuitetna, ima mejno osebnostno motnjo, laže

BORUT (22/32/42): konzervativen milenijec; Monikin sin, mizogin, tesnoben, jezen
vrednote: družina, poštenje, varnost, resnica

VIKTORIJA (27/37/47): predstavnica generacije X; sestra Monikinega bodočega moža Viktorja ter Mitjeva žena, helikopterska mama avtističnemu sinu Niku, dela v knjižnici

NIK (7/17/27): predstavnik generacije Z; Viktorijin in Mitjev sin, avtist, inteligenčen, poln podatkov, ima fotografski spomin, govori resnico, ne prepozna podtekstov, nefleksibilen

MITJA (30/40/50): Viktorijin mož, nehote seksist, ima blago nediagnosticirano obliko avtizma, ni preveč inteligenčen, topel

1. DEL: leto 2001

*Monika, 39 let; Borut, 22 let; Viktorija, 27 let;
Mitja, 30 let; Nik, 7 let (se ne pojavi)*

1. prizor

Kuhinja/dnevna soba. Po mizi razporejeni zapiski. Na desni spuščen rolo. Borut intenzivno telovadi, se gleda v ogledalu in na glas zadihano ponavlja. Ob kavču njegova potovalka.

BORUT: Kako pomemben je predmet, vidimo že zjutraj, ko potegnemo vodo. Predstavljajmo si, da blato ne odplava po kanalizaciji. Vsaka cev mora imeti pravilen naklon, zid pravilno vpetost, vsak steber stoji na temeljih.

Če so temelji izračunani napačno, bomo potegnili ročko in voda ne bo odtekla.

Kaj še ... Centripetalna sila je usmerjena proti središču vrtenja. Njena velikost je odvisna od hitrosti in radija vrtenja ter mase blata. Valda. Deluje s površine vrtiljaka na blato. Nasprotje je centrifugalna sila, ki je reakcija blata na centripetalno silo.

Telefon brni. Borut se oglasi, ljubeče se pogovarja.

BORUT: Halo? Babi! Ja, slišim te, ja. A si v redu? Aha. Učim se. Jutri. Znam ja, se mi zdi.

A pol ji nisi povedala, da pridem k tebi živet? Aha.

Borut zmečka papir v roki.

BORUT: Kakšno letalo? Kam? Aja ne, to je bilo prejšnji teden, ponavljajo po teveju. Ne, teroristi ne bodo prišli sem, ne sekiraj se, to je v Ameriki. Ja. Bom našel. Vem, katero fotko, ja. Po treningu. Tiste modre pri teveju so proti bolečinam. Dve vzemi. Ura? Dvajset do šestih. Zakaj?

Ok. Se vidiva okrog osmih. Ja. Adijo.

Borut odpre loputo v kuhinji na tleh in zleze pod njo. Išče fotografijo, odpira škatle. Za trenutek se umiri in leži med stvarmi.

2. prizor

Borut zasliši petje (v stilu Baby you can drive my car), vstopi Monika. Na pult odloži vrečko, v kateri je šampanjec, lončnica, jagode in prigrizki. Borut zleze izpod lopute ter jemlje ven kramo, škatle, molitvenik, plastične prte, nato najde star album. Iz njega vzame fotografijo.

MONIKA: Ti si še doma! A si si pogrel čebulne štruklje? Kaj pa iščeš?

BORUT: Vse sem pojedel. Babi me je prosila za eno fotko.

Borut zagleda staro kovinsko vojaško škatlo, Monika mu jo vzame in mu da jagode.

MONIKA: Na. Tu notri sigurno ni. Pospravi za sabo, ja?

BORUT: Bom. Hvala. Si pa dobre volje.

MONIKA: A se moram še za to opravičevati?

BORUT: Saj nisem –

MONIKA: / Ne bi smela bit, ne? Ker je babi slabo, se mora cel svet ustavit. Vedno najde nekaj, da je center, mater ...

BORUT: Zadnje čase sprašuje, koliko je ura, pravi jo, da je to znak –

MONIKA: / Joj, res ne vidiš, kaka manipulatorica je?!

BORUT: Kaj pa, če umre?

MONIKA: Jaz že ne bom jokala. Boš pa zato ti za oba, ane!

BORUT: Mami!

MONIKA: Kaj? Še tebe je obrnila proti meni!

BORUT: Sem mislil, da bi za nekaj časa – *Monika gleda fotografije.*

MONIKA: / Fotko moje birmе hoče? Kolo mi je obljubila, potem mi je pa dala zlato verižico. Mama je ena sama, ja. Hvala bogu.

BORUT: Jaz imam pa babi rad. Ogromno mi je dala.

MONIKA: Kar cel album ji nesi, ne! Drugače je, če si njen otrok, samo to bom rekla.

Monika želi še nekaj reči, a si premisli. Borut pospravi stvari pod loputo, odpravlja se.

BORUT: V bistvu sem se hotel nekaj pogovoriti s tabo.

MONIKA: A nimaš karateja zdaj?

BORUT: Ja. K babi grem prespat, jutri pa direkt na izpit.

MONIKA: Tisto o drekcih, ane? Saj to pa znaš.

 Zaupaj vase, pa bo. Držim pesti.

BORUT: Fundiranje se reče izpitu.

MONIKA: No, fundiranje. Lepo se imej.

BORUT: Ti tudi.

Monika Borutu popravi frizuro.

MONIKA: Kdo te ima neskončno rad?

Borut se malo obotavlja.

BORUT: Ti.

MONIKA: In?

BORUT: Jaz tebe.

MONIKA: Ne pozabi tega!

Monika mu po zraku nariše neskončno osmico, Borut njej nazaj, srečata se s prsti. Monika stopi na prste, ga objame in poljubi na lice, Borut odide, lase si popravi nazaj.

3. prizor

Monika pospravi zapiske v predal, iz vrečke vzame dišeče palčke, eno prižge, jo zapiči v lončnico, šampanjec in kaviar pospravi v hladilnik. Zavre vodo, vanjo strese črno kumino in nastavi uro. Popeva si. Ogleduje se po prostoru. Na roloju visi fotografija, na kateri so ona, Borut in moški, ki jo objema okrog ramen. Sname fotografijo. Barva roloja, kjer je visela, je svetlejša. Dvigne rolo in se zagleda v ogledalu. Gleda se. Ogledalo se začne premikati in s ptičje perspektive zagledamo kopalnico. Monika pobere moške copate, odpre loputo na tleh in jih pospravi. Gre v kopalnico, s tal pobere bambusovo podlago. Pozvoni. Na hitro se pogleda v ogledalu, odloži bambusovo podlago in skoraj steče do vrat ter jih odpre.

MONIKA: Helou! A lahko verjameš, da nama končno rata!

Vstopi Viktorija (27) z zavitim darilom.

VIKTORIJA: Ne morem! Izvoli.

MONIKA: Joj si smotana, ne bi bilo treba.

VIKTORIJA: Sem le prvič tukaj, no. Lepo imata.

 Prijetno.

MONIKA: Eh, luknja. Šampanjec?

VIKTORIJA: Jaaa! Mater, kakšen dan.

MONIKA: Kaj pa je bilo?

VIKTORIJA: Eh, pač Niki. Ne vem, ne sfolgam.

MONIKA: Daj nehaj, ti vse sfolgaš! Usedi se.

VIKTORIJA: Misliš? Možno, da ima motnje na

spektru, čakamo na diagnozo. Pač, baje zaradi dreves ne vidi gozda, ali kaj. Ko vidiš te kriterije pa statistike, joj no, kot da so otroci enaki! Ker na dober dan je u iber nadpovprečen, a veš. Samo na slab ...

Monika jima da šampanjec in sede poleg na kavč. Nazdravita.

MONIKA: Čisto ok je, ne kompliciraj. Bom dala na led.

Viktorija poduha zrak. Monika da šampanjec na led in odvije darilo.

VIKTORIJA: Mmm. Jaz tudi sandalovino uporabljam. Tako zemeljska je.

MONIKA: Kaki lepi copatki! Čist hudo.

VIKTORIJA: Nisem vedela, kaj, pa sem se spomnila, da so ti bili moji vseh ...

Monika dotoči.

MONIKA: D'best so! Na zdravje!

VIKTORIJA: Na vaju!

Monika si obuje copate z gepardjim vzorcem.

MONIKA: Hvala.

VIKTORIJA: Daj, da ga še enkrat pogledam!

Monika iz žepa vzame zaročni prstan in ji ga pokaže.

VIKTORIJA: Borutu še nisi povedala?

MONIKA: Nisem mogla. Na Mirana je ful navezan, saj veš, moški zgled pa to. Jaz mu pa tudi nisem šla razlagat, da imava probleme ...

VIKTORIJA: Štebam.

MONIKA: Zdaj je pa še mat bolna, on pa jo časti, razumeš! Velik ga je pazila, ko sem bila trgovska potnica, sem potovala. Sem mislila, da se je po meni vrgel, a veš, jabolko, drevo, pa to. Samo ne. Uspelo ji je krščanstvo mu v glavo zacementirat, majkemi. Pač, čakam na pravi trenutek.

VIKTORIJA: Mah, na koncu vedno k pameti pridejo. Ful sem vesela za vaju drugače. Viktor tako žari.

MONIKA: Joj, hvala. Nisem si mislila, da se mi bo kaj takega še sploh kdaj zgodilo! Veš, kako sem se ga branila! Ipak sem bila v vezi, on pa se tudi še ni ločil.

Ker taka pa nisem. Samo je bil tako vztrajen ... Ko je peljal za mano, pa me na sredi ceste ustavil, a veš, štiri žmigavce je dal, no, pa sem bila gotova. Gotova!

VIKTORIJA: Moj bratec zna bit prepričljiv, če si zada. Točno tebe rabi, da se umiri.

MONIKA: Meni se tudi tako zdi.

VIKTORIJA: Pa saj Borut se bo pa že unesel.

MONIKA: Upam. Večji otroci, večji problemi.

Ura zapiska, Monika vstane in pripravlja čaj.

VIKTORIJA: Joj, ne mi tega govorit! Še na wc ne morem, ne da bi trkal: »Mami, mami, mami!«

Zadnjič sem njegov krožnik razbila, pa sem čisto zašvicala, tako tovarnjakarsko, kislo, a razumeš, kako mu zdaj zajtrk postreč ... Take stvari ga čisto iztirijo. Pa še Mitja je napačne kosmiče kupil in je bila cela štala, a veš, pol pa kriči, pa buta z glavo pa –

MONIKA: / Ma daj, saj bo. Preveč se ukvarjaš.

VIKTORIJA: Včasih sanjarim, da bi kar izginila.

Lahko enega zapalim? Domačica.

MONIKA: Oprosti, domačice pa nimam.

Viktorija si zvija džojnt in se zasmeji, Monika opazi.

MONIKA: Aja, haha. A tako se zdaj reče.

VIKTORIJA: A boš?

MONIKA: Sem enkrat poskusila, pa mi ne naredi dobro.

Monika nalije čaj in ga ponudi Viktoriji.

MONIKA: Na, ko si zadnjič jamrala, da imaš infekcijo. Črna kumina, draga moja. Elik sir življenja. Poznaš?

VIKTORIJA: Elik sir? Nikoli slišala.

MONIKA: Mohamed je rekel, da zdravi vse, samo smrti ne.

VIKTORIJA: Aja? Haha. Nisem vedela. Mogoče bi pa morali to pit, pa se ne bi razstreljevali. Kako pa pripraviš?

MONIKA: Prevreš, deset minut pustiš, pa precediš. Na močne ženske!

VIKTORIJA: Ja. Pa na tipe, ki jih shendlajo!

Viktorija spi malo čaja.

VIKTORIJA: Mmm, kako je dober! Ali pa sem tako zadeta, počakaj.

MONIKA: A si v redu?

VIKTORIJA: Ja itak. Samo lulat moram.

MONIKA: Tukaj.

Viktorija gre na stranišče, opravi malo potrebo.

VIKTORIJA (iz offa): A salon si tudi imela?

MONIKA: Ja. Pa picerijo, v vulkanizerstvu sem delala ...

VIKTORIJA (*iz offa*): Haaaa. Gume si menjala?
MONIKA: Papirologija.

VIKTORIJA (*iz offa*): Papirja ti je zmanjkalo.

MONIKA: Levo na tleh ni?

VIKTORIJA (*iz offa*): Ni.

Monika vzame toaletni papir iz omarice.

MONIKA: Čakaj. A lahko prinesem?

VIKTORIJA (*iz offa*): Valjda! Dej še malo
šampanjca, no.

Monika vstopi v kopalnico, prinese papir, gleda stran.

MONIKA: Ko bi ti vedela, kakšno darilo si! Moja
mati je tako zadrta, da je nikoli nage nisem
videla.

Monika odide.

MONIKA: Ko sem dobila menstruacijo, sem mislila,
da imam tumor.

VIKTORIJA (*iz offa*): Daj nehaj!

MONIKA: Ja res! Če ne bi bilo zaupnih besed
v *Naši ženi*, ne bi vedela, kaj se dogaja.

*Viktorija se smeji, Monika prinese šampanjec, spet
nazdravita. Vzame kremo iz črne kumine.*

MONIKA: Na sestro, ki je nikoli nisem imela! Evo,
to daj na faco, boš videla.

V salonu je bila pravi hit.

VIKTORIJA: Tenks, to rabim. A je tudi za
podočnjake?

Mater, res imaš noro dobro kožo za svoja leta.

MONIKA: Ja, res. Do petintridesetega mi ni bilo
treba nič gor dat. Pa za kožo pod očmi je top.

Viktorija si maže maslo iz črne kumine na obraz.

VIKTORIJA: A to mora tako peč?

MONIKA: Na začetku malo, ja, to samo pomeni,
da dela.

Šum. Monika prisluhne. Obe sta tiho. Slišita korake.

MONIKA: Čakaj.

VIKTORIJA: Kaj?

MONIKA: Samo malo. Sranje, Borut.

4. prizor

*Monika poprši kopalnico, steče v kuhinjo, zaokroži
z dišečo palčko, pospravi šampanjec, ugasne
palčko v kozarcu vode, hoče spustiti rolo, zagleda
sled manjkajoče fotografije, ponovno dvigne rolo,
pogleda naokrog, vrne zapiske na mizo na kupčke.
V kuhinjo vstopi Borut.*

BORUT: Oj.

MONIKA: Prestrašil si me. Vse v redu?

BORUT: Ja. Zapiske sem pozabil. Pa v bistvu sem
se še nekaj hotel ...

MONIKA: A veš, da sem nekam zanič danes. Sem
si kar kumino naredila. Lahko ji neseš, jaz se
moram malo uleč, veš.

BORUT: A to tako smrdi?

MONIKA: Ne, verjetno se drogiram, ko te ni!

BORUT: Ja, verjetno. Pa res smrdi po travi.

MONIKA: Kako pa veš, kako smrdi trava?

BORUT: Am ... a kdo ne ve?

*Borut se napoti v kopalnico, Monika gre za njim,
prerine se v kopalnico, Viktorija se skriva za
zagrnjeno zaveso v banji.*

BORUT: Kaj ti pa je?

MONIKA: Smeti sem hotela ...

BORUT: Daj potem, no, prosim.

MONIKA: Kot da te nisem tisočkrat nagega videla,
zdaj ti bo pa nerodno.

*Monika odide. Borut opravi malo potrebo, potegne
vodo.*

MONIKA (*iz offa*): A boš še dolgo? Mene tudi tišči.
Monika vstopi.

BORUT: Šit no, mami! Saj bom.

MONIKA: Če me pa tišči.

V tušu zazvoni telefon.

VIKTORIJA: Pizda. Pardon.

*Borut pogleda Moniko, stopi proti tušu in odgrne
zaveso. Viktorija pride izpod tuša s črno masko na
obrazu, pogovarja se po telefonu.*

VIKTORIJA (*Mitji*): Ja pa si mu dal ob pol treh
homeopatske? Potem se pa znajdi, no. Ja saj
veš, da je problem. Ne morem zdaj.

Viktorija odloži telefon.

BORUT: Resno, mami?

VIKTORIJA: Pardon. Živjo, Viktorija, me veseli.

*Borutu je nerodno, poskuša oditi, Viktorija si ga
ogleduje, Monika stopi med vrata.*

BORUT: Em. Borut.

MONIKA: Ni tako, kot zgleda, no. Daj, počakaj.

VIKTORIJA: Nisi tako mlad, kot sem si predstavljala.

MONIKA: A ne! To ima po fotru.

BORUT: Mami, prosim.

VIKTORIJA: Kaj, poglej se, pa reči mami hvala.

Škoda, da bova v sorodu.

BORUT: A jaz česa ne vem?

VIKTORIJA (*Moniki*): Sori.

MONIKA: Lej. Saj veš, da z Miranom že dolgo nisva bila v redu.

BORUT: Daj, samo spusti me ven. Spusti me ven!

VIKTORIJA: Tvoja mami je super ženska, pusti, da ti razloži.

BORUT: Pa kdo sploh si ti?

VIKTORIJA: Viktorija, saj sem –

BORUT: / Retorično sem mislil!

Viktorija si spira masko. Borut se prerine iz kopalnice v kuhinjo, Monika gre za njim.

MONIKA: A lahko nehaš dramo delat?!

BORUT: No, kaj naj si pa mislim? Pod tušem skrivaš žensko.

MONIKA: Aja. Neee. Ona je sestra od Viktorja, a veš, tisti poslovnež ...

VIKTORIJA (*iz offa*): Moj brat.

Monika izvleče telefon.

MONIKA: Veš, kako je lep! Sploh ne morem verjet, da ... Delnice prodaja. Lej to fotko. Na nebotičniku sva. A ni kot Richard Gere? Lej, kake mesidže mi pošilja, no ...

Monika kaže Borutu sms-je na telefonu, Borut pobere zapiske in jih pospravi v torbo.

BORUT: Ne bom tega gledal.

MONIKA: Pa nič. V glavnem, zaljubila sva se. Se zgodi.

Viktorija pride iz kopalnice.

BORUT: Enim večkrat. Kaj, a je Miranu rok potekel, a? Presenetljivo dolgo si zdržala.

MONIKA: Miran ni mogel seksat, ok?! Sem mislila, da mi bo uspelo, mi pač ni.

BORUT: Ni mi treba tega poslušat.

MONIKA: Ja da boš vedel celo zgodbo!

BORUT: Samo ne se spet lizarit pred mano, ok?!

MONIKA: Joj, to je znak ljubezni. Ne vem, zakaj bi se morala skrivat.

A lahko nehaš bit tako zavrt!

BORUT: Am. Pač. Ne.

Viktoriji zvoni telefon.

VIKTORIJA (*Mitji*): Ja. A puzzle sta sestavila? Kaj pa logične uganke? Daj ne me zabavaj, eno samo popoldne ... Kje? Saj se hecaš? Drugi štuk. Počakajta me spodaj.

Viktorija odloži.

VIKTORIJA: Bejbi, sori, jaz moram it. Itak rabita čas zase.

MONIKA: Pa ne no.

VIKTORIJA: Ne, res moram, Mitja me z Nikom spodaj čaka.

MONIKA: Pa povabi ju gor, da ju spoznam!

BORUT: Ja, super.

Vstopi Mitja.

MITJA: Dober dan!

VIKTORIJA (*Mitji*): A sem ti rekla, spodaj počakajta! Kje pa je?

MITJA: V avtu. Pet minut bo še sigurno ok.

VIKTORIJA: V avtu si ga pustil?!

MITJA: Sintetične nitke šteje, kaj. Lej, ne morem več.

Na vogalu so fasado prebarvali in noče domov.

VIKTORIJA: Ne more, Mitja, ne noče. Lahko bi šla po drugi poti.

MITJA: Vsa glavna mesta pove, vezalk si pa ne zna zavezat, dej dej.

Vedno ga braniš. Saj ni vesoljec, normalno se obnašaj do njega, pa bo.

MONIKA: Me veseli ...

MITJA: A, to je lepota, ki je Viktorju ukradla srce! Anchante.

Monika se nasmehne, Mitja ji poljubi roko.

MITJA: Razumem, zakaj hodi okrog kot sneta sekira. O, saj kamen je tudi tak kupil!

MONIKA: A ni lep?

BORUT: Koliko časa se sploh poznata?

MITJA: Ženit se je treba, ko se čim manj poznaš. Mitja. Živjo.

Mitja in Borut se rokujeta.

BORUT: Borut.

MONIKA: A ne moreš bit enkrat vesel zame?

BORUT: Vesel sem.

VIKTORIJA: Mitja, daj, greva. Borut, me je veselilo ...

MITJA: Kam se ti tako mudi?

VIKTORIJA: Senzomotoriko ima ob pol štirih! Si pozabil, ne!

MITJA (*Borutu*): Zjutraj sem se z žensko kremo za roke namazal.

Kar naenkrat nisem znal več avta vozit.

BORUT: Haha.

MONIKA: Hihi.

VIKTORIJA: No daj, greva no.
MITJA: Ti zgledaš zdrav dec. Nekaj si zapomni:
ničesar se ne boj, razen žensk, nevarnejše
so od vsakega morskega psa.

VIKTORIJA: Si končal?

MITJA: Da, draga.

VIKTORIJA (*Moniki*): Ej, se slišiva, velja!

MONIKA: Adijo!

Mitja in Viktorija odideta.

5. prizor

Borut sede za mizo, je jabolko. Monika Borutu pokaže zaročni prstan.

BORUT: No, koliko?

MONIKA: Dva karata ima, sigurno ni bil poceni.

BORUT: Koliko časa se poznata?!

MONIKA: Aja. Tri mesece. Samo sva ful resna.

Boš čaj? V Hurgado me je peljal. Zdaj greva
pa v Tunizijo, sem našla tako akcijo, za tretjino
cene, all inclusive –

BORUT: / Kaj je pa narobe z njim?

MONIKA: Sigurno je nekaj narobe, če mene hoče,
ne?

BORUT: Ne, samo ... Vedno na začetku vidiš samo
lepo, slabega pa ne.

Monika mu da čaj.

MONIKA: Pazi, vroč je še. Zakaj pa ti vedno samo
slabo iščeš?

BORUT: Iz izkušnje?

MONIKA: Kaj je bilo pa tebi tako hudega?

BORUT: To zares sprašuješ?

MONIKA: Ja, povej, ja!

BORUT: Am. Težko mi je bilo, ko te je Matjaž tepel,
pa si ves čas govorila, da greva in nisva šla.

MONIKA: Kako pretiravaš!

BORUT: Še zdaj ne vem, zakaj na primer si
z Amirjem nehala, on je bil res super, še posloviti
se nisem mogel –

MONIKA: / Dologočasen je bil! Mogoče ti je bil pa
zato všeč.

BORUT: Rad imam Mirana, ok! Ne moreš kar
tako ... Mogoče se pa prehitro naveličaš?

MONIKA: Itak da sem vedno vsega jaz kriva!

BORUT: Ful težko se je tako meniti.

MONIKA: A jaz si pa ne zaslužim bit vsaj malo
srečna? Saj, boš že videl, ko me ne bo več.

BORUT: Si. Hotel sem samo reč, da je bilo težko,
ker pri tebi nikoli ne vem –

MONIKA: / Česa, no, česa?

BORUT: Misliš, da te bodo tipi rešili!

MONIKA: Aha, kurba sem! Smrkavec hudičev! Kaj
moram še jaz skoz dat ...

Kaj imaš to za en flek?

Monika ga grabi za majico, skoraj mu jo strga.

BORUT: Mami, prosim.

MONIKA: Je fajn, ane, da zmeraj jaz izpadem nora!

BORUT: K babi grem živeti. Da ji pomagam, dokler
lahko.

MONIKA: A ja? Ja, se opravičujem, no! Še glasu
ne smem dvigniti, da se ne bi ustrašil. Revček!

Oprosti. A si zdaj zadovoljen?!

BORUT: Mami, nehaj, prosim.

MONIKA: Oprosti, da obstajam! A naj se ti
tisočkrat opravičim???!?!!

Evo, OPROSTI, OPROSTI, OPROSTI!!!!

BORUT: Moram iti. Boš v redu, mami?

Borut pakira zadnje stvari in jemlje zapiske, Monika pospravlja.

MONIKA: Jaz bom super. Krasno sem, v bistvu.

Kdaj si mi pa mislil povedat, ha?

Si se mislil odplazit kot pes?

BORUT: Nisem vedel, kako –

MONIKA: / Nisi vedel, kako. Je kar zajebano, ja,
reč mami, sorči, zapuščam te!

BORUT: Poskusil sem ... Pa ne zapuščam te.

Kaj pa če Viktorja povabiš na kosilo, da ga
spoznam?

MONIKA: Kaj pa veš, koliko časa bo trajalo. Ane?!

BORUT: Daj no, mami ...

MONIKA: Kaj pa si mislil, da bom rekla? Ooo, ne iti!

Elektriko moram plačati, si dobil štipendijo?

BORUT: Sem. Evo.

Borut ji da polovico denarja.

MONIKA: Še 20 za smeti pa vodo.

BORUT: Na. Rad te imam.

MONIKA: Vidim, ja. No, pejd že.

Borut odide, Monika pospravi sobo, odide.

6. prizor

Kopalnica. Monika kompulzivno dela počepe, zadihana je od napora. Poskuša si fotografirati zadnjico, telefon ji pade v banjo.

MONIKA: Šit.

Zleze v banjo, pobere telefon in leže v položaj fetusa. Črn dim se dviga iz banje. Pod loputo in v kopalnici je svetloba.

7. prizor

Svetloba v kuhinji/dnevni sobi. Borut nosi košaro s perilom, odloži jo. Obesi perilo, odide. Pride Monika, gleda perilo, popravi obešeno, spusti desni rolo, na svetlo sled, ki je ostala za prejšnjo fotografijo, obesi poročno fotografijo sebe in Viktorja, odide.

2. DEL: 2011

Monika, 49 let; Borut, 32 let; Viktorija, 37 let; Nik, 17 let; Mitja, 40 let

8. prizor

Borut vstopi s kovčkom. Razgleda se, v roke vzame poročno fotografijo Monike in Viktorja. Odloži jo na mizo, dvigne rolo. Poskuša kovček spraviti na polico, a je prevelik. Besno ga potiska, nato ga vrže po tleh. Telefonira, oglasi se tajnica.

SONJA (iz offa): Dober dan. Poklicali ste Sonjo Kalan. Trenutno se ne morem oglasiti ...

Borut odloži telefon, odide v kopalnico. Na banjo drugo poleg druge zloži 117 tablet. Leže v banjo. Pogoltne tableto in jo poplakne z viskijem, ponovi. Zasliši trojno trkanje in korake, preneha.

NIK: Dvaintrideset, triintrideset, štiriintrideset
V kopalnico prihiti Nik (17), odpenja hlače, prestrašita se drug drugega.

NIK: Živjo jaz sem Nik Novak star sem sedemnajst let zelo me tišči na malo potrebo

BORUT: Fak. Kaj?

Nik se prime za ušesa.

NIK: Tišči me na stranišče

BORUT: Ok, vatever. Prestol je prost.

Borut hitro pospravlja tablete za sabo.

NIK: Prosim?

BORUT: Ja pejd scat, ne!

NIK: Ne morem tako bi lahko šel ven za trenutek prosim

BORUT: Wtf? Koji kurac sploh si ti?

Nekaj tablet pade po tleh, Nik se prime za ušesa.

NIK: Mami pravi da takšnih besed ne uporabljamo jaz sem Nik Novak star sem sedemnajst let in –

BORUT: / Ok. Kako si prišel noter?

NIK: Mami Viktorija Novak mi je dala ključ večerjo bomo imeli

BORUT: Mami? Tudi prav.

NIK: Prosim zasebnost na stranišču imamo zasebnost

BORUT: Stari, vse jasno.

NIK: Nisem star ker –

BORUT: / Razumem. Izvoli. Mami vaju je povabila na večerjo.

NIK: Ne –

BORUT: / Mislim, ne mami, Monika. Džizs.

Borut pobere tablete in odide iz kopalnice v kuhinjo. Nik si zloži papir na školjko in sede.

NIK (iz offa): Nisem smel na Viktorjev pogreb ker sem bil na taboru Brain Gym

Borut je zmeden, v kuhinji pobira perilo. Nik opravi malo potrebo, dolgo si briše roke. Obstoji, diha.

NIK (iz offa): Oprosti nisi se predstavil

BORUT (iz offa): Borut sem. Od Monike sin.

NIK: Borut prosim odpri vrata

BORUT (iz offa): Komot.

Borut odpre vrata.

NIK: Najlepša hvala

BORUT: Ni za kaj.

NIK: Na banji je bilo 117 tablet

BORUT: Prosim?

NIK: 117 je veliko tablet število 117 je deljivo s tri in devet s šest pa ne 117 deljeno s 3 je 39 deljeno z devet pa 13 trinajst je praštevilo

BORUT: Mhm.

NIK: O tveganju in neželenih učinkih se posvetujte z zdravnikom ali s farmacevtom

BORUT: Brez skrbi.

NIK: 117 tablet lahko povzroči smrt hotena smrt je samomor a ti tudi zлагаš predmete v vrsto

BORUT: Nik, a veš, kaj je skrivnost?

NIK: Poslovna skrivnost družinska skrivnost javna skrivnost uradna skrivnost –

BORUT: / Am ... Imaš fotografski spomin, ane?

NIK: Ja kar kdo ve mu je zaupano in se ne sme pripovedovati drugim

BORUT: To. Obljubiš, da ne boš nobenemu povedal?

NIK: Skrivnost je odnesel s seboj v grob

BORUT: No super.

NIK: Nahajališče gob je skrivnost o tem kje rastejo gobe

BORUT: Evo, kot gobe, nobenemu ne govoriš, tudi mami ne, prav?

9. prizor

Viktorija pride v kuhinjo s šampanjcem.

VIKTORIJA: Kakšne gobe? Borut, ti si tudi tukaj?

Sori, nobenega parkinga ni bilo.

Sta se spoznala. Kaj ne mami govorit?

BORUT: Kje je nahajališče ...

NIK: Črnih tartufov

BORUT: To! Bravo, model!

Borut hoče dati Niku »kepec«, Nik se ne odzove.

VIKTORIJA: To je –

BORUT: / Nik Novak, star je sedemnajst let –

NIK: / Nisem model ker –

VIKTORIJA: / Niki, sva rekla, da se ni treba tako uradno predstavljat –

NIK: / Nisem maneken in –

BORUT: / A kdaj neha?

VIKTORIJA: Ni mislil dobesedno, a veš, pač, da si kul, ok, frajer. Sleng, prisproda!

NIK: Razumem pogovorno zlasti v sproščenem ožjem krogu –

Viktorija opazi poročno fotografijo na mizi, vzame jo v roke.

BORUT: / Sožalje.

VIKTORIJA: Hvala –

NIK: / Kdor s posebnimi lastnostmi značilnostmi pozitivno izstopa on je pa res pravi model

VIKTORIJA: Ja. Nik, a sestaviš to, prosim.

Viktorija da Niku sestavljanke, ta se je v hipu loti.

Borut spusti rolo in obesi poročno fotografijo nazaj.

BORUT: A tako se ga ugasne? Dobro tole.

VIKTORIJA: Kaj, pač si izginil in ni nanese, da bi ti ga predstavila. Kje je pa Monika?

BORUT: Pojma nimam.

VIKTORIJA: Pa ni valjda pozabila, no.

BORUT: Ne vem. Jaz nimam nič za jest, tako da – *Nik konča sestavljanke. Viktorija kliče Moniko.*

NIK: / Jedli bomo juho iz črne kumine da vidim če je res črna

VIKTORIJA: Niki, malo počakaj. (*Moniki.*) Kje si ti? Pri tebi. Z Nikijem te čakava.

Borut ji kaže, da »ga ni tukaj«.

VIKTORIJA: Borut je tukaj. Ne, za danes sva bili zmenjeni! Glej, bomo pač drugič.

NIK: Monika je obljubila da bo naredila črno rižoto hočem sipino rižoto nisem bil na sedmini od Viktorja Viktor ni uporabil tablet

BORUT: / No, no. Imata z mami kakšno besedo za »stop igra«?

Viktorija se pogovarja po telefonu.

VIKTORIJA: Ne, v redu je, se drugič zmenimo, pa je.

NIK: Pinkfloyd je beseda za »stop igra« takrat moraš nehat moraš nehat

BORUT: No, vidiš, saj se razumeva. Pink Floyd!
VIKTORIJA: Ne vem, če bi čakala.

BORUT: Zakaj pa ravno Pink Floyd? Mislim, saj je top bend, samo –

NIK: / Če me sprašuješ a lahko odgovorim to ni »stop igra« a lahko nadaljujem kadar ljudje sprašujejo je konec »stop igre«

BORUT: Lahko, lahko. Nadaljuj.

NIK: Roza flaminga imam ime mu je Floyd a ti ga pokažem

BORUT: Ni treba. Kaj si rekel, da je bilo z Viktorjem?

VIKTORIJA: Sigurno? Ok. Ker se je tako veselil črne rižote, samo zato ...

NIK: Obdukcijsko poročilo forenzična lavtopsija vzrok smrti nenaravna ali nasilna smrt po svoji krivdi samomor

BORUT: A daj nehaj?

NIK: Uspelo mu je mami pa ni uspelo obljubila je črno sladico pa je naredila temno vijoličasto rjavo to ni črna

VIKTORIJA: Ja, ok, pet minut.

Viktorija odloži telefon.

VIKTORIJA: Kaj debatirata?

BORUT: Nič posebnega. O črni hrani in samomori.

VIKTORIJA: Niki, sem ti rekla, da je bila nesreča in da o tem ne govorimo.

BORUT: Kaj pa je bilo, pravzaprav? Je dal glavo po nesreči v zanko ali ...

NIK: Iz poročila Policijske postaje Ljubljana Šiška izhaja da je moški V. D. ob 22.40 stopil na tirnice pred vlak

VIKTORIJA: Spotaknil se je –

NIK: / Na kraju je priča M. J. takoj po nezgodi povedala da si je moški pokril z rokami oči in je bil obrnjen z obrazom proti prihajajočemu vlaku

VIKTORIJA: Utrujen je bil, zmedlo ga je, pa se je odločil, da gre čez –

NIK: / Strojevodja se je postavil na stališče da je šlo za samomor lokomotiva je močno osvetljena in zato na daleč vidna zato bi se pokojni lahko umaknil

VIKTORIJA: Niki, nehaj, dovolj!

NIK: Ali je Viktorija Novak zdaj jezna

VIKTORIJA: Nisem jezna, samo –

BORUT: / Aha. In zdaj je važno, da je nesreča zaradi zavarovanja?

VIKTORIJA: Pa kaj je tebi kdaj Viktor naredil, ha?!

Kaj se vtikaš v stvari ... Nehaj!

Nesreča je bila.

NIK: Stop igra pinkfloyd

VIKTORIJA: Ja, pinkfloyd, ja.

Nik se grabi za lase in trza, hodi v krogih, Viktorija natoči kozarec vode.

VIKTORIJA: Oprosti, da sem zakričala, ljubček, na, daj, popij, pa desetkrat globoko vdihni in izdihni. Hočeš dekico?

Nik pokima, Viktorija pogleda okoli, z mize potegne prt in ga pokrije.

BORUT: Veliko sem zamudil, vidim. Poročena si še?

VIKTORIJA: Sem, ja. Ti pa tudi, ane?

Presenečenje!

BORUT: Zakaj?

VIKTORIJA: Joj, ne vem, tako si bil zategnjen pri dvajsetih, da sem bila zihr, da si gej.

BORUT: Itak. V bistvu sem krščanski gej. Ful notranjih tesnob pa to.

VIKTORIJA: Možno veš. Ker ko sem bila 27, me je še vsak sčekiral, samo to povem.

BORUT: Kar ti pomaga.

VIKTORIJA: Slišim, da imaš punčko. Je vse v redu z njo?

Borut se nasmehe.

BORUT: No, bo kdo čaj iz črne kumine?

Nik se odkrije.

NIK: Deset ... ja prosim za začetek

10. prizor

Borut pripravlja čaj, vstopi Monika, rahlo šepa.

MONIKA: Tisočkrat oprosti, rekla si jutri.

VIKTORIJA: Nisem, samo je v redu. Kaj je pa s tvojo nogo?

MONIKA: Mah, križne vezi imam baje vnete. Zdravo, Borut. Kaj pa ti?

BORUT: Am, čaj delam. Boš?

MONIKA: Bom.

VIKTORIJA: Čakaj, a nimajo tega samo športniki? *Monika pospravi perilo in spusti še levi rolo.*

MONIKA: Rekel je: pretirane obremenitve kolena. Pojma nimam, od česa. Živijo, Niki!

BORUT: Sem mislil, če bi lahko bil kak teden tu, ravno estrih končujem, pa je bližje.

Doma se ne naspim.

NIK: Črn postaja!

VIKTORIJA: Ane!

MONIKA: Aha, vidim, da si odkril čudežni čaj!

BORUT: Sožalje. Oprosti, ker nisem prišel na pogreb –

MONIKA: / Je že v redu. Hvala. Lepo, da si prišel.

Ostani, seveda. Kako je Sonja?

Borut in Monika se objameta, no, bolj potrepljata.

BORUT: V redu. Vse je v redu, ja. Vrtelo se ji je, pa so ugotovili, da se ji je živec preščipnil, periferna vrtoglavica ali nekaj takega. Bajе otroček pritiska, pa se kristalčki v ušesu posedejo ... Samo je že v redu.

VIKTORIJA: Kdaj ima rok?

BORUT: Čez tri mesece.

NIK: Periferna vrtoglavica pogosto nastane ko se kristalčki v notranjem ušesu odtrgajo s čutnic v mešičku in padejo na polkrožni kanalček –

BORUT: / No, to, ja. Ampak je že v redu –

NIK: / Kar povzroči nenadno in kratkotrajno vrtoglavico pri hitrih gibih glave –

MONIKA: / Joj, to je grozno, to sem jaz enkrat doživela! Tla se ti spodmaknejo, vse se obrne ... Strašen občutek, nič nimaš pod kontrolo.

VIKTORIJA: Kot ta potres letos.

NIK: / 2011 je Japonsko prizadel potres z močjo 9,0 stopnje po Richterjevi –

BORUT: / Veš kaj, bom šel jaz na en sprehod, glava me boli ...

VIKTORIJA: Niki, nehaj.

MONIKA: Pa moja Rožica? Raste?

BORUT: Flora. Ja zdej bo dv... tri, čez dva meseca.

Borut pokaže fotografijo na telefonu.

MONIKA: Ja ljubica babina zlata, kako je že velika! Izrezana jaz!

BORUT: Ne vem, če.

MONIKA: Ne verjameš? Čakaj, ti bom pokazala.

NIK: Jedli bomo črno rižoto

Monika odpre loputo in išče album.

MONIKA: Nekje tu bi moral bit, samo malo. A, glej, kup Viktorjevih hlač, če bi jih imel.

BORUT: Babi si ga dala že zdavnaj. Pa nič si nista podobni.

Borut gre v kopalnico, pogleda na telefon, sede na banjo, vzame viski, poplakne z njim nekaj tablet.

VIKTORIJA: Niki, mislim, da bomo samo čaj spili, pa bomo črno večerjo drugič, veš!

NIK: Čaj ni čisto črn rekla si da bo črna večerja za sedmino in da se bomo poslovili od strica Viktorja

VIKTORIJA: Vem, da sem rekla, a včasih kdo pozabi, ane, pa se prilagodimo. Saj veš, kot presenečenja na urniku. Dihamo.

Nik se tolče po glavi.

NIK: Aligator anakonda albatros bober bivol bizon cekinček citronček cipelj ...

MONIKA: Ne najdem. Imam pa črn prt! Bomo imeli večerjo, seveda jo bomo imeli, saj ste vsi tu, ane? Niki, greš z mano v trgovino, bova skupaj nabrala črne stvari?

NIK: Alge so črne oglje je črno ...

VIKTORIJA: Si prepričana?

MONIKA: Borut je tu. To je že nekaj, ane?

VIKTORIJA: Potem pa Mitjo pokliči, naj pride pomagat v trgovino. Ker ga neonke razburijo, saj veš. Niki, čepke si daj v ušesa, prav?

Nik pokima, Monika vzame iz hladilnika sipino črnilo.

MONIKA: Yes. Sem vedela, da imam sipino črnilo, evo. Ne mu pustit, da gre.

VIKTORIJA: Ga bom poskusila zmehčat.

MONIKA: Pridi, Niki, veš, kako se bova zabavala.

Črte bova prestopala, pa črno hrano naštevata.

VIKTORIJA: Adijo!

NIK: Adijo

Monika in Nik odideta.

11. prizor

Viktorija pri odprti loputi nekaj išče, zapeljivo je sklonjena. Borut pride iz kopalnice z viskijem v roki.

BORUT: Ok, priznam, gej sem, ne se toliko truditi. *Viktorija se dvigne.*

VIKTORIJA: A si ogrožen?

BORUT: Kje pa sta?

VIKTORIJA: Oooo, singl malt! V trgovini. Kaj pa praznuješ?

BORUT: Phh. Vse. Na zdravje. Kaj pa iščeš?

VIKTORIJA: Se mi je zdelo, da sem videla ... lej, Viktor je imel eno grafiko od Ciuhe.

BORUT: Pa je izginila?

VIKTORIJA: Pa zakaj si tak? Verjetno jo je skrila, da je ne bi zarubili.

Borut ji pomaga iskati, zleze pod loputo.

BORUT: Če se tukaj znajdeš ... Kakšna pa je?

VIKTORIJA: Cirka meter velika, veliko glavinasto modre ima not.

Borut se začudi, nič ne reče. Brskata in zlagata papirje in šaro.

BORUT: Žal mi je za Viktorja.

VIKTORIJA: Je že v redu, no. Že tri mesece je, a veš, pa še zmeraj nič ne čutim.

Sem čakala, da se zjokam, pa to ... Samo tako sem ... AAA!

BORUT: Jezna?

VIKTORIJA: Pojma nisem imela, da gembla, razumeš! Koliko energije je vložil, da je zgledal kul, uspešen ... Pa kako sem mu bila fouš vsa leta, ker je tako obvladan!

Viktorija pokaže na kozarec.

VIKTORIJA: Daj še malo. Še pol ure, preden je ... sedela sva tako kot midva zdaj. Smejal se je.

Borut se nasmehne.

BORUT: Mogoče je pa končno imel jajca.

VIKTORIJA: Če bi imel jajca, bi poskusil zlest iz sranja, ne pa nas noter potisnit.

Sem mislila, da si za svetost življenja pa to.

BORUT: Mogoče ni znal.

VIKTORIJA: O, potem je pa v redu. Pač greš nekam, pa se naučiš, ane! Iste starše sva imela ... a misliš, da je mene kdo naučil, kako hendlat z Nikijem?

BORUT: Kaj, ga rajši ne bi imela, če bi vedela?

Viktorija pripravlja večerjo, Borut gleda papirje, naleti na kovinsko vojaško škatlo, v njej so fotografije. Zatopi se v črno-belo fotografijo.

VIKTORIJA: Pa daj nehaj, no. Riž moram dat kuhat. A misliš, da delam v knjižnici, ker je dobro? Ne, pizda! Mislim, pardon. Evo, še zraven ga ni, pa se opravičujem. To je zato, ker ne morem samo pred njim ne preklinjat, a veš. V bistvu moraš nehat, moraš nehat, drugače ti slej ko prej uide.

BORUT: Sem videl, ja.

Boris in Borislav, 1980. Čakaj, Boris, ne Borut. Še nikoli nisem videl te fotke.

VIKTORIJA: Pizda, to me je včasih tako osvobajalo!

Ko je Niki tako burno reagiral, sem pa dojela, da je samo prostaško, štekaš?

BORUT: Včasih arisokrati niso niti ene kletvice v življenju izrekli.

VIKTORIJA: Čeprav pogrešam včasih, pizda, samo zato, ker je prepovedano, a razumeš?! Knjižnica, ja. Mir imam. Tišino!

BORUT: Preveč miru je včasih še huje.

VIKTORIJA: A daj nehaj?! Ne bi vedela, a veš.

V bistvu ne vem, ali naj se ločim od Mitje zaradi Nikija ali se naj ne ločim zaradi Nikija, a razumeš? Čudaka sta. Slepota ali nezmožnost branja misli drugih. Ja, ja. Sori, da takole bruham, ne vem, zakaj tebi kar vse povem. To res ni ... Veš kaj, jaz bom kar šla. Čudna noč je, mislim.

BORUT: Ne, daj ostani. Ne pretvarjaš se.

VIKTORIJA: Je to slučajno kompliment?

BORUT: Ne.

Tišina.

VIKTORIJA: Ti, zakaj si pa tako besen na svojo mat? Saj se trudi. Ful te ima rada.

Tišina.

BORUT: Ja valjda. Daj, ne bova šla tja, ker -

VIKTORIJA: / Štekam, ne vem vsega. Samo ne Flori babice vzet.

BORUT: Res? Kaj ti ona vse prodaja ... Če bi hotela, bi jo lahko videla.

VIKTORIJA: Koliko časa že traja ta vajina hoja po jajcih? Moraš vedet, da ima samo tebe, no.

Borut dvigne levi rolo.

BORUT: No, ne vem, če je bila kak dan brez dedca.

VIKTORIJA: Spremenil si se.

BORUT: Itak da sem največji prasec. Že leta hodim na terapijo, pa ne pridem k sebi. Saj je vseeno. Verjetno je drugače, če si njen otrok. Pa pravi, da je bila babi manipulatorka.

Viktorija najde Ciuhovo grafiko Ritual II.

VIKTORIJA: Lej! Saj verjetno ni nič vredna, spomin pač. Oči jo je mami kupil, ko se je Viktor rodil, glej, še datum je zadaj. O, posvetilo ima: Hvala, ker si mi dala jina. Dala kaj? Aja, sina. Itak. Jaz sem se pa vedno spraševala, zakaj imava isto ime, pa nisva dvojčka.

BORUT: Vsak ima svoje travme.

VIKTORIJA: Verjetno je bilo tudi za Moniko drugače, ane?

BORUT: / Lej, saj je kul. Boli pa vseeno. Nisem vedel, kaj je narobe z mano. Kako sem se bal, kaj bo, če bom naredil, kar bi jaz rad, a veš, ne, kar ona hoče. Da me bo zavrgla. Veš, kaj je bilo?

VIKTORIJA: Kdaj?

BORUT: Ko sem ji mejo postavil. V mesidžu se je podpisala: ženska, ki te je rodila.

Mi je terapevt rekel, da je to odveza. Mogoče.

VIKTORIJA: Karkoli že imata, in vidim, da si strašno prizadet, ne ji odrekat vnukinje, no.

BORUT: Brez problema jo vidi, če je kdo zraven.

VIKTORIJA: Kako to misliš?

BORUT: Ne moreva ji zaupat, da bi bila sama z njo.

VIKTORIJA: Kaj?

BORUT: Pač, Sonja je videla, da jo je tepla po glavi, ker ni hotela jest. Jaz se pa tudi spomnim marsičesa. Lej, brezveze. Čisto druge plane sem imel danes. Če bi imel jajca, ne bi bil v tem sranju.

VIKTORIJA: Ne vem, do Nikija je ful prijazna.

Iz stranišča se kadí črn dim.

BORUT: Saj je. Dokler ubogaš pa o njej lepo govoriš.

VIKTORIJA: Jaz zase vem, da če imam zaprto srce, nisem objektivna –

BORUT: / Za odprto srce se moraš varno počutit.

VIKTORIJA: Saj ni treba bit glup pa naiven.

Z nekim sočutjem, ne vem.

BORUT: Mislim, da sem vse sočutje do Monike porabil. Ni prostora za mene, razumeš!

VIKTORIJA: Ne vem. Jaz poskušam pustit eno špranjico odprto. A veš, da je vsaj možnost, da pride skozenjo sprejemanje –

BORUT: / Utični že, pička ti materna! Kaj bi ti naredil! Nehaj pritiskat!!! Bolelo te bo!

VIKTORIJA: Uf, kam pa je šla zdaj aristokracija?

BORUT: To mi je dala. Bes pa ... Ampak ne bom, sem si obljubil, da ne bom, ko sem se poročil.

VIKTORIJA: Več tepel ali fukal?

BORUT: A moraš bit tako prostaška?

VIKTORIJA: Oprosti, sem mislila, da ti je všeč?! Ne, ne, saj ... a veš, da se mi zdi na bolan način celo lepo.

BORUT: Verjemi, ni.

VIKTORIJA: Čutim tvoj morilski bes, ne skrbi, si sploh ne upam nič reč. Mogoče sem pa tudi jaz tako v riti zdajle, da se mi zdi lepo, da me kdo sploh opazi.

BORUT: Sem ti rekel, da ne gre za –

VIKTORIJA: / Ja, pa gre! Kje sem pristala, mater!

Da sem ganjena, ker samo pomisliš, da bi me pofukal. In ja, jasno mi je, da ne zato, ker sem ti seksi, ok!

BORUT: Lej, saj drugače super zgledaš še vedno ...

VIKTORIJA: Daj, Borut, pliz. Odjebi.

BORUT: / A ti vedno toliko govoriš?

VIKTORIJA: Ti si hotel, da останem.

Viktorija ga gleda, napetost med njima.

12. prizor

Vstopita Mitja in Monika z vrečkami, smejeta se.

MITJA (*Moniki*): Pazi to. (*Viktoriji*.) Viktorija, celo pot sem mislil nate!

MONIKA: Hihihi.

VIKTORIJA: Kako lepo. No, daj, povej.

MITJA: Haha. Gre Janez po mestu in mu nasproti pride dobra bejba.

Pa gleda pa si misli: »Da bi imela moja take joške!«

MONIKA: Pa ga prehitim pa mi reče: »Da bi imela moja tako rit.«

MITJA: Na avtobusu pa –

VIKTORIJA: / Dobro, dobro, smo dojeli, ja –

Mitja si pomane oko.

MITJA: / Da bi imela moja take noge. Aua, mater.

No in pride domov pa pravi ženi: »Veš, celo pot sem mislil nate!«

VIKTORIJA (*Borutu*): No, tako je pa pri nas doma. (*Mitji*.) Kje je pa Niki?

MITJA: Stopnice šteje. Au.

VIKTORIJA: Kaj ti pa je?

MITJA: Nič, nekaj me špika.

MONIKA: Saj je čisto rdeče. Čakaj, ti bom črno kumino noter nakapala.

Monika vzame stekleničko s tekočino.

VIKTORIJA: A to se sme?

MONIKA: Itak! To mu bo ful pomagalo. Borutu sem vse z njo zdravila, ane, mišek?

BORUT: Ja. In poglej me zdaj.

Viktorija se nasmeji.

MONIKA: Veš, kaj vse dajejo v kapljice, tudi kortikosteroide, sploh v oči pa nos!

Samo posledice zdravijo, kreteni. Na. A je kaj boljše?

Monika nakapa črno kumino Mitji v oči.

MITJA: Ja, res je boljše. Barvne kroge sem videl, potem se je pa zatemnilo.

MONIKA: No, sem ti rekla. Pa še vse smo kupili, glej!

Vstopi Nik. Monika poda sestavine Viktoriji, Mitja sede.

NIK: Štiriintrideset.

MONIKA: Evo. Niki, boš pomagal? To bo en dva tri. *Monika, Viktorija in Niki pripravljajo večerjo. Borut odide na stranišče.*

13. prizor

Borut stoji v stranišču, nemi krik. Iz školjke se vije črn dim. Borut globoko diha. Monika spusti levi rolo.

14. prizor

VIKTORIJA: Ti, a si uspela slučajno pogledat za tisto Viktorjevo grafiko od Ciuhe?

MONIKA: Vse sem preiskala, po moje jo je prodal. *Viktorija pokaže Ciuho Moniki.*

VIKTORIJA: Upam, da ne zameriš, ker sem kar sama malo pobrskala, pa sem jo našla, a veš.

MONIKA: Ja kje je pa bila?

VIKTORIJA: Pod loputo. *Borut* mi je dovolil.

MONIKA: Aha. In kaj zdaj misliš, da sem jo zanašalč skrila?

VIKTORIJA: Zakaj bi to mislila?

MONIKA: Borut to misli, ane?

VIKTORIJA: Ne bit paranoična, no. Noben nič ne misli, vse je v redu.

MONIKA: Mislim, imej jo, če hočeš, valjda!

Borut pride s stranišča, Mitja mu da vino.

MITJA: Prava ženska ve, kdaj moški rabi mir za svojo tekmo, ne!

BORUT: A danes je fuzbal?

MITJA: Ne, samo tako.

NIK: Mitja ti tu sediš Monika bo pa tukaj kdaj se bomo pa oblekli

VIKTORIJA: Saj nismo rekli, da se bomo še -

NIK: / Sedmina je

Borut pokaže na svoje črne cunje.

BORUT: Kot da bi vedel!

VIKTORIJA: No, če dam jopico dol, Monika, a lahko še ti ...?

MONIKA: A moramo? Ok, se grem preobleč.

Monika odide, Viktorija poskusi vino, Mitja se oblači v vrečko za smeti.

MITJA: Evo, jaz sem. A je v redu, Niki?

NIK: A je Mitja zabaven

MITJA: Hehe.

Nik se čisto približa Borutu in ga gleda naravnost v oči.

NIK: Borut kam pa hodiš na sprehod

BORUT: Zakaj?

NIK in MITJA: Ker sprehod vse reši

BORUT: To je babi ves čas govorila. Ob isti uri je šla vsak dan. Zbistri glavo, poživi, umiri -

NIK: / Morda so drevesa videti kot samotarski individuumi a tla pripovedujejo drugačno zgodbo

VIKTORIJA (*Niku*): Ne prekinjamo. (*Borutu.*) Rad ima gozd, veš.

BORUT: Vidim.

NIK: Bom narisal.

Viktorija mu da papirje, Nik riše drevesa in korenine.

NIK: Skrivnostno se pogovarjajo in tvorijo splet rastlinskih korenin dreves s podgobjem gliv

BORUT: Preko gob se menijo?

NIK: Povezava je koristna za oba partnerja

MITJA: Ena redkih.

VIKTORIJA (*Mitji*): A veš kaj. NIK: / Mikrorizne glive rastejo okrog in v koreninah drevesom pa

s podgobjem ki ga tvori preplet nitk ali hif -

MITJA: Niki, no ...

NIK: Preplet nitk ali hif razgrajuje odmrle ostanke organizmov do mineralnih snovi ki jih raztopljene črpa iz tal v zameno od drevesa dobi sladkorje

VIKTORIJA: Svašta.

MITJA (*Viktoriji*): Daj, kot da prvič slišiš.

VIKTORIJA: Kaj, vsakič sem na novo navdušena.

Pa prej bo konec. Ker ti si pa tako zelo izviren.

NIK: Povezava je globoka s tem ko se drevesa priklopijo na podgobje gliv lahko drevesa delijo zaloge sistemu se reče The wood wide web

BORUT: Kot internet?

NIK: Ja starejša materinska drevesa pomagajo manjšim drevesom v senci jim dajejo sladkor in omogočijo preživetje drevesa ki so bolna in umirajo odložijo svoje zaloge v mrežo kar pomaga bolj zdravim sosedom

BORUT: Ona pa umrejo?

Nik pokima. Monika pride nazaj oblečena v črno.

MONIKA: Ta-dam! Kdo to naredi?

MITJA in VIKTORIJA: Drevesa.

NIK: Rastline glive uporabljajo tudi za prenašanje sporočil

MONIKA: Kako? Kaj se pa pogovarjajo?

NIK: Če so napadena lahko sprostijo kemične signale skozi korenine

MONIKA: / Japajade!

NIK: Res opozorijo sosednja drevesa da dvignejo obrambo

MONIKA: Pa kaj še.

NIK: Res kot internet ima tudi Wood wide web svojo temno stran črni oreh

Monika pripravlja hrano.

MONIKA: To si si pa zamislil! Vse pa tudi ne more bit črno, no.

NIK: Nisem si zamislil

VIKTORIJA: Hecala se je. Ane, Monika, da si se hecala! Zakaj bi si zmišljeval?

MONIKA: Za pozornost?

Mitja se smeji.

VIKTORIJA (*Moniki*): Po kom to sodiš? (*Mitji*.)

Ti pa nehaj, ker veš, da bo spet samo dretje.

(*Niku*.) Seveda si nisi izmislil, Nik.

MONIKA: Kaj hočeš reč?

NIK: Kadar nekdo vpraša izraža zanimanje lahko nadaljuješ –

BORUT: / Poslušam.

NIK: Črni oreh pušča toksične kemikalije da sabotira rivale

BORUT: Vedno se najde kak črn oreh.

VIKTORIJA: A ni to nekaj najlepšega! Drevesa so del superorganizma narave, ki se pogovarja in si izmenjuje informacije in hrano.

Monika da črno rižoto na mizo, Mitja začne jesti.

BORUT: In to na skrivaj, pod našimi nogami.

Ko bi bili ljudje tako altruistični ... Slava očetu in sinu in svetemu duhu. Kakor je bilo

v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj.
Amen.

Monika smrka.

VIKTORIJA: Upam, da si vsaj zdaj našel mir. Na zdravje.

MONIKA: Kaj hočeš reč?

VIKTORIJA: Pa nima vse veze s tabo, Monika.

Viktor, srečno!

MONIKA: Počivaj v miru, ljubezen moja.

MITJA: Naj ti bo lahka zemlja.

NIK: Adijo stric Viktor uspelo ti je

Tišina. Jedo.

NIK: Nik je vesel

BORUT: Super. Vsaj eden.

MONIKA: Jaz sem tudi vesela.

NIK: Viktorija Novak si ti tudi vesela

VIKTORIJA: Sem, vesela sem, Niki. Pojemo pa gremo, ane, da boš pravi čas v postelji, prav?

NIK: Prav Borut vidiš da ni samo eden vesel si ti tudi vesel

BORUT: Ekstatičen.

MITJA: Mitja je tudi vesel.

Nik zeha, pod loputo se počasi prižiga luč.

VIKTORIJA: A vidiš, da že zehaš, ljubček.

BORUT: Ne gre mi iz glave tale world wide web, mater. Znanstveniki pravijo, da na netu pa res lahko že praktično vse najdemo.

MONIKA: Na primer?

BORUT: Na primer svoj rojstni list, ali pa celo podatke o fotru.

MONIKA: Ja kako boš pa to, no?

BORUT: DNK. Za začetek je pa dobro, da veš ime, ane. Boris, Borislav na primer ...

Borut izvleče črno belo fotografijo.

VIKTORIJA: Smo pojedli? Gremo.

MONIKA: Za mene boš vedno Borut.

BORUT: Aha, jaz sem Boris? Ja super. Dobro, da zdaj izvem –

VIKTORIJA: / Smo?

BORUT: Nikoli ni prepozno. Tudi pri triintridesetih. Boris in Borislav, 1980 –

NIK: / Nikoli ni prepozno vodnik k uspešnemu in resničnemu življenju Luise L. Hay vezava mehka, založba –

VIKTORIJA: / Niki, gremo. Daj mu še ti kaj reč!

MITJA: Zahvali se za večerjo in se poslovimo.

NIK: To je bilo res dobro hvala

MONIKA: Joj, hvala, Niki. A res že morate it?

VIKTORIJA: Niki mora biti ob 21:15 v postelji.

MONIKA: Še enkrat pardon, da sem pomešala datume –

BORUT: / Datume, imena. A Borislav je pa moj fotr ali kaj?

Monika, Nik in Mitja odidejo.

VIKTORIJA: Super je bilo, no, adijo!

MITJA (*Viktoriji*): Potem pa telovadba!

VIKTORIJA: Če pa kaj, si pa brez občutka.

15. prizor

Borut dvigne levi rolo in skrbno zлага krožnike, Monika nosi z mize in spusti levi rolo. Monika meče skupaj hrano in umazane serviete.

MONIKA: Mogoče boš enkrat razumel –

BORUT: / Ko bom imel otroke ... Aja, lej, pa še zmeraj ne razumem!

MONIKA: Pa saj Borut in Boris je isto! Boriti se pomeni.

BORUT: Izpeljanka, ja. Iz fotra, za katerega si rekla, da ne veš, kdo je! Ima tudi priimek mogoče?

MONIKA: Kaj to govoriš?

BORUT: Daj se malo potruji, no, znaš tudi boljše lagat!

MONIKA: Če pa kaj ne, pa ne lažem!

BORUT: Ustranih serviet se ne meče v koš za papir, ker so mokre.

Borut pobere serviete iz koša.

MONIKA: Te res zanima? Ok. Carskega sem imela, saj to veš –

BORUT: / Skrati priču.

MONIKA: Ja no, pač, ime moraš dat, preden greš iz bolnice, ane, drugače so zapleti –

BORUT: / Očetovstvo priznat ... Poznam proceduro.

MONIKA: Jaz se še zbudila nisem, ko je tvoja babica izpolnila obrazec in vpisala Borut. In ja, od nekdanj sem si želela, da bi bil Boris. To je vse.

BORUT: Kako se piše?

MONIKA: A jaz pa nisem važna?

Borut treščí posodo na pult.

BORUT: Jebemti, mati, ne gre zdaj zate! Povej mi, kdo je moj foter! Pravico imam vedeti!

MONIKA: To delam v tvoje dobro.

BORUT: A tako kot si me mlatila, da sem imel modrice?

MONIKA: To ni res! Mogoče sem te kdaj frcnila.

BORUT: Če dosti dolgo ponavljaš, še ne postane res.

MONIKA: Ne, saj je v redu. Razumem, da so vedno za vse drugi krivi.

BORUT: A dej! Ok.

MONIKA: Tudi ti nisi najbolj enostaven, da boš vedel. Še babi je kdaj rekla ...

BORUT: Babi pa pri miru pusti!

MONIKA: Saj vem, ona je svetnica.

Borutu zvoni telefon. Monika ga gleda.

BORUT: Čakaj, to pa moram ...

MONIKA: Jaz svoji mami nikoli nisem takih svinjarij govorila, kot jih ti meni!

BORUT: Si jih pa meni o njej! (*Sonji.*) Halo, Sonja.

MONIKA: Ne dovolita, da bi jo videla!

BORUT (*Moniki*): To ni res. (*Sonji.*) Samo malo.

Borut odhaja v kopalnico.

MONIKA: Da te ni sram!

BORUT (*Sonji*): Klasika, ja.

16. prizor

Borut se sprehaja po kopalnici.

BORUT (*iz offa*): (*Sonji.*) Flora je histerično jokala že pol ure, nisem mogel več, ti si pa čvekala po tem butastem telefonu.

Monika dvigne levi rolo.

MONIKA: Vsega je mama kriva, ane. Super ti pere glavo, ona in terapija!

BORUT (*iz offa*): (*Moniki.*) Spomnim se stvari, mati, daj, spelj si se. (*Sonji.*) Oprosti, razburjen sem bil, razumeš! Zdelo se mi je, da bi lahko stal tam in si vrat prerezal, ti bi pa še kar govorila, kot da ti je vseeno.

MONIKA: katerih stvari, no, katerih?

BORUT (*iz offa*): (*Sonji.*) Nisem tega rekel.

(*Moniki.*) Na primer, da si klicala namišljenega človeka, naj me odpelje v poboljševalnico, če nisem ubogal. (*Sonji.*) Slišim te, ja.

MONIKA: Pa kaj si boš še izmislil, no!

BORUT (*iz offa*): (*Moniki.*) Daj, umiri se! Ne vidiš, da telefoniram! (*Sonji.*) Vem, da je bilo tumač, da sem klimo iz stene iztrgal ... Saj te nisem udaril, pizda, samopotisnil sem te!

MONIKA: Kar povej tej tvoji, da naj se neha lagat!
Vprašaj Floro, če meni ne verjameš.

BORUT (*iz offa*): (*Moniki.*) Ne mešaj Flore,
ker je otrok! (*Sonji.*) Oprosti. Sonja, prosim.
Neskončno vaju imam ... Ljubica, prosim, ne.
Nisem te potisnil, saj vem, odrinil sem te. Tak
bes me popade, a razumeš ... Ne na tebe.

*Monika sname fotografijo z desnega roloja in ga
dvigne.*

MONIKA: Zdaj je še tebe prepričala, da jo tepeš.
Pa to je neverjetno.

BORUT (*iz offa*): (*Moniki.*) Nehaj prisluškovat!
(*Sonji.*) V dobrem in slabem, sva rekla! Nisem
te varal! Ja, zaradi tega se ljudje ločujejo!

MONIKA: A ne vidiš, da je nora!

BORUT (*iz offa*): Lej, nisem jedel antidepresivov,
ok! To ima pa prav, babi me je skoraj deset let
nategovala, da bo kar umrla. Me je imela vsaj
rada, ane. Nisem pijan, zakaj?

MONIKA: Brez skrbi, da imam prav. Enkrat boš
pogruntal, da je Sonja ista!

Borut pride v kuhinjo in odrine Moniko.

BORUT: Pa jebentiboga, mati, da se ti ne bo kaj
zgodilo! Spelji se, slišiš!

Borut odide v kopalnico.

BORUT (*iz offa*): (*Sonji.*) Valjda, da je nisem, no.
Kako sploh lahko to pomisliš?

MONIKA: Prav bojim se te, da veš. Mogoče ima pa
prav. V lastni hiši ...

BORUT (*iz offa*): (*Moniki.*) Utični! (*Sonji.*) Oprosti.
Kdaj sem to rekel? Spet me je nosila? Nič ne
vem. Aja, čakaj, vem, kaj sem sanjal. Jaz in
mama v katri na sprednjih zicah. A sem spet pel?
Kričal sem.

MONIKA: Policijo bom klicala, če ne prideš ven.
Modrice imam.

BORUT (*iz offa*): (*Moniki.*) Kakšno policijo, a si
zmešana, nehaj razbijat. (*Sonji.*) Halo? Sonja?
Borut odloži telefon.

MONIKA: Veš, kaj sem mislila? Lahko ti en reiki
naredim, če hočeš. Kaj praviš?

BORUT: Daj, usedi se, bom jaz.

*Borut iz hladilnika vzame zmrznjen grah, Monika
sede na kavč, Borut ji drži led na kolenu. Monika
ga poboža.*

MONIKA: Moj moj. Saj vem, kako je. Veš kaj,
preveč se razburjaš. Jaz kar na kaj lepega
začnem mislit, pa verjamem, da se bo to
zgodilo. Pa je boljše.

*Borut leže na kavč, Monika odide in sede na
straniščno školjko. Črn dim.*

17. prizor

*Borut pride iz kopalnice, Monika vso posodo hkrati
daje v korito. Borut stopi do nje, hoče ji pomagati,
Monika trzne, Borut je pretresen. Sede, gleda jo.
Tišina.*

3. DEL: 2021

*Monika, 59 let; Borut, 42 let; Viktorija, 47 let;
Nik, 27 let; Mitja, 50 let*

18. prizor: SANJE

Borut popravlja police v kuhinji.

MONIKA: Vau, kako si spreten.

BORUT: Daj nehaj, zašraufaš, kaj pa je to takega.

MONIKA: Joj, ne veš, kaj vse lahko zaserješ.

MONIKA: V bistvu imam od tebe že celo življenje več, kot ti dajem.

Borut leže na kavč, vstopi Viktorija, poljubi Boruta, vzame piškote in sok ter odide.

VIKTORIJA: O, si že končal! Dbest zgleda.

MONIKA: Ane!

BORUT: Hvala.

VIKTORIJA: Ti kar zadremaj, mi bomo še pol ure zunaj, Flora noče s tvoje plezalne stene, Niki pa z Borom tekmuje, kdo bo zmagal ristanec.

MONIKA: No, saj čez pol ure bo pa kosilo.

Monika odide v kopalnico, Borut zapre oči.

Iz pečice se kadi črn dim. Vse se zadimi.

BORUT: Kaj pa tako smrdi? Nekaj se žge.

19. prizor

Zadimljena soba, Borut spi. Zbudi se. Pogleda okrog sebe.

BORUT: Mami? Mami!

Monika se dvigne s straniščne školjke, zasliši se zvok izplakovanja školjke. Monika pride, Borut ugasne pečico in zrači.

MONIKA: Kaj se dereš, a me moraš ves čas kontrolirat!

BORUT: Sem mislil, da ... kaj si pa pekla?

MONIKA: Sem ti rekla, da pazi na piškote!

BORUT: Zadremal sem, oprosti.

MONIKA: Čisto nič se ne morem zanest nate!

Čisto nič! Daj, umakni se.

Monika se opeče.

BORUT: Saj bom jaz, no, pusti.

MONIKA: Če tako ugasneš, se ura prestavi. Pusti.

Auva. Že itak težko diham.

Monika kašlja.

BORUT: Mami, tudi bolezen je lahko milost, če rasteš v ljubezni do Boga, pa bližnjega.

MONIKA: Blabla, odrešenje v Jezusu Kristusu.

Aleluja.

BORUT: Pa kaj imaš toliko proti Bogu? A ne vidiš milosti?

MONIKA: Nobene milosti ni bilo, nehaj! Pojma nimaš.

BORUT: Kako je pa res bilo, mami?

MONIKA: Ne vem. Pač. Nikoli nisem bila prav ...

Kaj me to sprašuješ?

BORUT: Zanima me. A te je babi topla?

MONIKA: Koga pa niso, daj.

BORUT: Včasih, ko se sovražim, kaj naredim, da se drugi enako počutijo. Butasto, vem.

Tišina.

MONIKA: Pač. Nikoli me ni zaščitila. Pa se nehaš truditi, kazni je itak v vsakem primeru.

BORUT: Kakšna kazni?

MONIKA: Kazni mora biti vzgojna. Se je že česa spomnila. »Bosa greš domov!« Minus sedemnajst je bilo.

BORUT: Kako si se pa počutila?

MONIKA: Mrzlo je bilo.

BORUT: Daj no, mami. Koliko si bila pa stara?

MONIKA: Ne vem. Osem, devet? Pa tudi razumem, ni bilo lahko z mano, sem bila kar trmasta prasička, a veš.

BORUT: Pa dobro, no, kaka prasička si pa lahko pri devetih?

MONIKA: Ja no, ne vem.

BORUT: Ni važno, kaj si naredila, otrok si bila.

Nisi si zaslužila, okej!

MONIKA: Okej.

Monika pogleda stran, nato ga sunkovito zagrabi in objame.

BORUT: V redu je, mami, v redu je.

MONIKA: Nikoli nisem bila zadosti dobra. In pol me ima eden končno rad, a veš. Hotela je podpisat, da splavim, ker sem bila mladoletna. Pa sva imela že datum poroke ... Niso mu pustili. Kako sva jokala! Tvoj oče je bil predober za ta svet.

BORUT: Spoznal sem ga, preden je umrl.

Ja, poiskal sem ga. Zakaj ga tako braniš?

MONIKA: Kaj?

BORUT: Vem, da te je pustil nosečo. Ker je ugotovil, da kao nisi ženska, s katero bi preživel življenje.

MONIKA: Ni res!

BORUT: Nikoli me ni poiskal, ne. To tudi nekaj pove.

MONIKA: Ni mogel.

BORUT: Prav. Vem, da ti je bilo težko.

MONIKA: Kaj pa ti veš, kaj je težko! Pojma nimaš.

Nisem kot drugi, vem to.

BORUT: Misliš, da si toliko drugačna?

MONIKA: Ne razumem ... včasih.

BORUT: Česa ne razumeš, mislim ...

MONIKA: Ko je oči umrl ... Sedem let sem imela.

Topel je bil, a veš. In mami je postala ... Nekaj se je tukaj notri zapahnilo. Razumeš?

BORUT: Kar govori, mami.

MONIKA: Pa ne morem, če se jokaš!

BORUT: Terapevt je rekel, da je dosežek, če jokam.

MONIKA: Pa kdaj boš nehal s tem?

BORUT: Pač. Spet. Odkar sva se ločila.

MONIKA: Sem ti rekla, da se za nazaj samo bruha. *Trikrat potrka.*

MONIKA: Kaj pa Nik tukaj dela?

BORUT: Kvari presenečenje. Naprej!

Vstopi Nik z Mitjo, ki je slep, in Viktorijo.

NIK: Presenečenje

BORUT: Živijo!

VIKTORIJA (*Mitji*): Pazi, zadnja stopnica.

NIK: Štiriintrideset sem ti rekel

VIKTORIJA: Rekli smo tudi, da bomo vsi naenkrat!

MONIKA: Kaj pa vi?

VIKTORIJA in MITJA in NIK: Tri, štiri: Presenečenje! Vse najboljše, Monika!

MONIKA: Saj nimam rojstnega dne.

VIKTORIJA (*Borutu*): Verjetno tudi ne ve, da se mi hoče opravičiti, ane?

BORUT: Drugače pa ne bi prišla, daj. Prezračil sem, jaz sem cepljen, vi pa tudi, tako da ...

MONIKA: Joj, škoda, a potem vas pa ne morem okužiti?

Monika zanalašč kašlja.

NIK: Ima Monika ki uporablja domestos in natura kosmiče res korono

MITJA: Ima korone. (*Moniki*.) Saj je nimaš, ane?

MONIKA: Nimam, Niki. Bi piškot?

NIK: Hvala

Nik je piškote enega za drugim.

MONIKA (*Viktoriji*): Da ne veš, kdaj imam rojstni dan, pa tudi dosti pove o tebi.

VIKTORIJA: Ok. Glej, Monika, prišli smo, ker te imamo vseeno radi.

MONIKA: Radi, ja. Si bila tu, ko sem zbolela, slučajno? Ni lahko, veš, če te vse boli ...

VIKTORIJA: Poslala sem ti črno kumino. Kaj, a ne pomaga?

BORUT: Kemoterapija tudi ne, Viktorija, daj.

MONIKA: Če ti ne verjameš, še ne pomeni, da ne pomaga! Jaz sem se odločila, da bom v redu.

VIKTORIJA: Mitja je tudi verjel, da pomaga, pa je imel potem glavkom.

MITJA: No no, Viktorija, prepozno sem šel k zdravniku.

NIK: Odlašanje z zdravljenjem lahko povzroči izgubo vida v prizadetem očesu

MONIKA: Utihni! Vsi vemo, kaj je glavkom!

Nik dobi tik, gleda dol in se miri. Borut ponudi viski vsem razen Moniki.

BORUT: Pinkfloyd, Nik. Bo kdo?

Viktorija da Niku kozarec vode.

MONIKA: Ne rabim jaz vas, a je to jasno?

Daj še meni.

Borut Moniki ponudi viski.

BORUT: Jasno. Nik, kar loti se, knjige so tvoje.

NIK: Kakšno je navodilo po kakšnem sistemu velikost abecedni red barva ...

MONIKA: Vseeno.

NIK: Ni vseeno kakšno je navodilo

VIKTORIJA: Po abecedi, sklopih in velikosti.

Nik zлага knjige s police in nazaj po abecednem redu in velikosti. Pijejo. Tišina.

MONIKA: No, če ste že tukaj, bi pa res nekaj prosila.

BORUT: Povej, karkoli.

MONIKA: Ko umrem, bi se reinkarnirala v drevo.

BORUT: Kaj?

VIKTORIJA: Norca se dela, a ne vidiš?

MONIKA: Ekopogrebna kapsula, kaj.

MITJA: Super ideja.

NIK: V biorazgradljivo kapsulo se v položaju fetusa vstavi truplo pokojnika se jo zakoplje in na vrh posadi izbrano drevo

MONIKA: Joj, kar špricaš od pameti! Knjige zlagaj pa daj mir.

Moje truplo bo hrana in se bom v bistvu reinkarnirala v drevo.

VIKTORIJA: Sem mislila, da boš hotela, da te v diamant stisnejo pa da te Borut na prstu nosi, a veš – »moja mama je vedno z mano« pa to.

MONIKA: Norca se delaš iz tega, kar mi je sveto!

VIKTORIJA: Hecam se, no. Za drevo si pa izbrala črni oreh, ali kaj?

BORUT: Tako bo, kot hočeš, ok? (*Viktoriji.*) Nehaj se obnašat, kot da se boš lahko še deset let z njo prepirala. Ne boš se mogla, a razumeš.

MONIKA: Zakaj pa Flora pa Bor nič ne prideta?

BORUT: Prideta ta vikend.

MITJA (*Borutu*): A si zdaj dobil deljeno skrbništvo?

BORUT: Am, ne še, samo bo, upam, kmalu.

VIKTORIJA: Včasih se to vleče tudi dve leti pa več.

MONIKA: Vi še razmišljate, kaj bo čez dve leti, eni pa vemo.

MITJA: A daj nehaj, no! Aja, darilo. Remiks sem ti naredil, glej.

VIKTORIJA: Odkar je slep, ful miksa muziko.

MITJA: Poslušaj to. Borut mi je rekel, da si mu to pela, ko je bil majhen.

Mitja predvaja pesem Jaz pa grem na zeleno travco,
Monika se zelo razburi, Borut si zraven mrmra.

MONIKA: To je zdaj intervencija, da bi se vi boljše počutili? Boste že videli ...

BORUT: Kaj pa je?

MONIKA: Z nobenim, ki me je izdal ali pa zapustil, nočem imet nič, a je jasno!!!

Niki, ti me edini razumeš. Lahko imaš vse moje knjige, če hočeš, ljubček.

NIK: Ti si dobra duša ti si mi dala svoje knjige ti si najbolj radodarna oseba kar jih poznam na svetu Monika bo knjige zapustila Niku Novaku

MONIKA: Midva sva se vedno zelo dobro razumela, ane, Niki? Se me bo vsaj eden spominjal po kakšnem dobrem delu.

MITJA: Samo da veš, jaz ti nič ne zamerim.

Viktorija pa tudi ne.

VIKTORIJA: Zato smo tukaj.

Monika se namrdne in odhaja.

BORUT: Mami, no, prosim.

MONIKA: Pusti me, zdaj moram končno enkrat nase mislit.

20. prizor

VIKTORIJA: Jah, srečno tu in tam čez. Ali kaj?

Mislim, kaj je bilo pa to?

BORUT: Jaz si samo ne morem predstavljat, da je ne bi bilo več. Take kot je, a veš.

VIKTORIJA: Si prepričan? Ker to je res ... ne vem, kako to zdržiš.

MITJA: Viktorija, zdaj pa nehaj, v slabi koži je, saj veš, ne smeš jemat osebno.

VIKTORIJA: Saj ničesar ne smem jemat osebno, sem že navajena. Niki, gremo, veš.

NIK: Neeee, šele na tretjini sem

Viktorija mu da barvni listek.

VIKTORIJA: Označi si tretjino, boš drugič nadaljeval.

MITJA: Jaz sem jo hotel razveselit, ne pa –

BORUT: Saj vem. Hvala.

VIKTORIJA: Več kot roke ponudit ne moreš. Nič, Borut, drži se. Poskusili smo, ne, nima smisla.

BORUT: Hvala, da ste prišli. Se vidimo.

MITJA: Se slišimo!

BORUT: Joj, oprosti.

MITJA: Vsakič pali.

VIKTORIJA: Niki, daj petko!

Nik vdihne, izdihne, ji da petko brez dotika.

MITJA: Je dal?

VIKTORIJA: Ja.

MITJA: Bravo! Kdo je frajer?

Odhajajo.

NIK: Nik je frajer in si bo našel punco in jo bo nosil po rokah in se bo poročil –

VIKTORIJA: / Nehaj mu filat glavo s tem –

21. prizor

Borut vstopi v kopalnico.

MONIKA: Pusti, da se zrihtam. Si srečen zdaj?

Če bi vedela, da pridejo ...

BORUT: Gledam te ... no ... leta, kako jo pogrešaš, pa sem mislil, da bi se pobotala, preden –

MONIKA: / Še kaj?

Tišina.

BORUT: Zakaj si se pa tako razburila?

MONIKA: Vsi ste proti meni.

BORUT: Ja no, nismo. Rad te imam, mami, v bistvu sem te vedno imel.

MONIKA: Ja ja, že v redu.

Tišina.

BORUT: Meni se pa zdi, da je dober komad naredil.

Pa ta beat od spodaj, kot da je motor, ki brni.

Se spomniš, kako sva ga v katri od babi pela ful na glas?

MONIKA: Ne.

BORUT: Kako ne? Svetlomodra katra, šipe so se zarosile, tako sva se drla.

Monika odkimava.

BORUT: Pa vem, no. Prav vidim, kako ti je šla sapa iz ust, tako je bilo mrzlo.

MONIKA: Spet si si nekaj namaštal.

BORUT: Ne no. A se res ne spomniš? V garaži, v deko sem zavil, motor brni ... Jaz grem pa na zeleno ... Zakaj sva se tako drla?

Hotela si me uspavat. Fulktrat to sanjam.

MONIKA: Prasica! Premajhen si bil, ne moreš se spomnit tega! Celó življenje me je izsiljevala.

Pri bogu je prisegla, da ne bo povedala.

BORUT: Kaj?

MONIKA: Kričal si, pa tako brcal, da si z nogo šipo počil. In je slišala ... Življenje je sveto.

Sveto, ja. Nikoli več nisem govorila z njo.

Po tem. Mislim ja, o vremenu, pa tako. Samo ne zares. Nikoli! Kot hči. Ni mi pustila umret niti živeti.

Borut je šokiran in zamišljen. Tišina.

MONIKA: Veš kolikokrat si ti mene rešil.

Monika začne peti pesem. Jaz pa grem na zeleno travco. Borut se ji pridruži. Odpojeta kitico. Monika vstane, ga poboža in ga poljubi na čelo. Monika odhaja v kopalnico. Borut gre za njo.

MONIKA: Joj. Pozno je, ljubček. Pojdi že. Koliko je ura? Hvala ti, da si prišel, pa lepo se imej.

Otroka kaj pripelji. Pa bodi odločen, a veš.

Borut naredi osmico po zraku.

MONIKA: Veš kaj, je hudič, če celo življenje misliš, da imaš prav, res misliš, a veš, pa nimaš, vseeno nimaš.

Monika na hitro naredi osmico po zraku. Borut jo poljubi, vzame olje črne kumine in mazili Moniko.

Monika leže v kopalno kad, težko diha.

MONIKA: Adijo.

BORUT: Mami.

MONIKA: Kaj?

BORUT: Kam pa naj grem?

MONIKA: Domov.

BORUT: Pri tebi živim, si pozabila?

MONIKA: Aha.

Borut zapre loputo z ogledalom, kopalnica izgine.

KONEC

Priloga gledališkega lista Mestnega gledališča ljubljanskega
Letnik LXXII, sezona 2021/2022, številka 6